

**VÜPANJE JE
PAU
ŽIVLENJA
str. 3**

**MARIJA SE
JE SKAZALA?
str. 4-5**

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 9. avgusta 2001 ❁ Leto XI, št. 16

Gorenji Senik, 5. avgust

Slovenska manjšina tö dobila prapor

Istina, ka se je vogrska vlada malo spozabila z manjšin in če bi Ministrstvo za pravosodje nej pritiskalo na njau, bi manjšine nej dobile spominske milenijske zastave. V tej dnevaj, kednaj prevzema 13 manjšin na Madžarskom zastavo, stero da za dar vogrska vlada (kormány) v spomin na tau, ka je krau sv. Štefan pred gezero lejtj ustanovo Vogrski rosag. Največ manjšin se je tak odlaučilo, ka v Budimpešti prejkvzeme te prapor, slovenske organizacije so raj vöodebrale največšo slovensko ves, Gorenji Senik.

Na te den je gorenjesenička fara tö mejla svoj svetek, leko se je radüvala nauvomi župniki. Po šaulanji v Romi je seničko faro od 1. avgustaša prejkvzejo gospaud Ferenc Merkli. Njega so pozdravili domanji verniki. Veleposlanica Slovenije v Budimpešti Ida Močivnik ma je za dar dala mešne knjige v slovenskom geziki.

S skuzami v očaj je slobaub vzejo od senički vörniov, gospaud Ivan Camplin, steri je skurok deset lejt bijo, kak sam šegau emo povedati, najstarejši kaplan seničke fare. Njemi se je za delo v pismi zahvalila Ibolya Dávid, ministrca za pravosodje tö, sombotelski škof ma je pa poslau knjigo o sv. Martini, zavetniki sombotelske škofije.

Posnetka: K. Holec

Milenijski spominski prapor je predsedniki Državne slovenske samouprave Martini

Ropoši prejkdau državni sekretar Ministrstva za pravosodje Csaba Hende.

On je svoj guč etak začno: »Gorstani, naj te lüstvo vidi, guči naglas, naj te čüje, guči

na kratko, te do te radi meli. Gda sam staupto v tau cerkev pa sam malo kauli pogledno, sam včasin vkraj dau guč, stero ga sam emo napisano. Gda sam vido na okni krala sv. Štefana pa njegovoga sina sv. Emerika, sam vedo, ka vam nej trbej ejkstra tomačiti, ka pomeni milenij. Sv.Štefan je svojimi sinej tanačivo, naj skrb ma na „tihince“, zatok, ka je tisti narod, steri samo en gezik guči pa pozna samo svoje navade pa šege, slab narod. S toga se tö vidi, ka je te rosad daum vsej narodov pa ljudstev, steri tö živejo. Eške bole daum Slovencev, steri ste že prva tö živali, kak so Madžari es prišli.«

V svoj guč je notravzejo eden verš, stero ga je napiso Sándor Reményik, steri kak Vogrin živi in Erdélskom. On tak piše: »Ešče kaudiš, ešče prišlek ma pravico, ka moli boga tak pa v listom geziki, kak so molili njegvi starci.«

Senički vörniki tö leko majo vüpanje, ka de njim pri tom pomago nauvi župnik, vej pa vsi vejmo, ka je cerkev duga lejta dosta pomagala pri tom, naj bi manjšine ohranile svojo identiteto, naj bi porabski Slovenci nej pozabili rejč, v šteroj so molili njini očetje, njine matere.

M.Sukič

Damo na znanje domanjim lidam tö

Srečajmo se!

Slovenska zveza pa Državna slovenska samouprava sta se na začetki leta tak pogodili, ka letos domau pozove-ta porabske Slovence s cejloga sveta na I. svetovno srečanje porabskih Slovencev. Tau željo smo že v mejsaci februaru dali na znanje (v porabskoj rejči) v pismi vsejm, steri živejo v drugi rosagaj ali na Vogrskom zvojn Porabja pa njim pošilamdo slovenske novine Porabje. Tau smo tü prosili od nji, če majo kakšne znance ali žlato, naj nam pošlajo nji-vi atrejs. Vsejtjüper smo razposlali 240 pisem, tau v Meriko, Anglijo, Avstralijo, Švico, Nemčijo, Avstrijo, Jugoslavijo, Slovenijo pa na Vogrsko. Vmes smo dobili takšne informacije, ka je dostalüstva tau pismo ranč nej ta preštelo, zatau se nej zgalsilo. Zatoga volo smo dali prve potrebne informacije v majuši v novine tü. Na Vogrskom so ške slovenske organizacije same tü vküper pozvale ali posaba na znanje dale svojim lidam, tau so Drüstvo Slovencev v Budimpešti, Slovenska samouprava v Mosonmagyaróvári pa Sombotel, za tau se njim lepau za(h)valimo. Končno se je vsejtjüper zgalsilo 180 lidi, sedem iz Slovenije, eden z Jugoslavije, dva z Nemčije, ostali tau pa zvojn Porabja z Vogrskoga. S toga se vidi, ka na tau srečanje ne pridejo porabski Slovenci s cejloga sveta, zatau smo prej prekrstili ime srečanja na **Srečanje porabskih Slovencev**. Naj se Slovenci z domanjoga kraja pa z drugi krajov tü leko srečajo v tej dva-ujaj dnevaj, mo meli tri takšne programe, na stere vse več domanjim lidi čakamo. Slovence s svojimi držinami, steri so se zgalsili na srečanje, smo pozvali 25. augustua na 12. võro v Slovenski daum. Nji do čakali

člani Državne slovenske samouprave pa Slovenske zveze. Po dugoj pauti, gda že malo k sebi pridejo gostje od trüda, se dobimo z njimi na pogučavanji. Prosili smo več takšni lidi, steri so pozvezani s kakšno slovensko organizacijo, naj ta povejo, kak živemo tü v Porabji, od najmlajšoga do najstarejšoga, ka dobroga mamu, kakšne probleme mamu, ka bi radi zadobili s svojim delom pa smo nej, zakoj se moramo po tejm eške bola trüdit, steri delamo za Slovence na Vogrskom. Tej guči do v porabskoj rejči pa na kratko v vogrskoj rejči tü, naj vsi zvejo nika od nas. V 15. võri se napautimo z avtobusi na Tromejo, gde se srečajo tri granice, slovenska-vogrskavstrijska. Za vse pozvane lidi mo meli štiri avtobuse. Zvojn pozvani domanjim lidi tü leko pridejo drüdi, depa za prevoz se sami morajo brigati. Na Tromeji ta gorenjoseničkiva goslara Djančko pa Filaks Atila igrala domanje pesmi, lüstvo de pa leko popejvalo tak, naj se v vse tri rosage leko çüje. Vse goste pozdravi pa na kratko nut pokaža Tromejo, g. Srečko Kalamar, predsednik Turističnoga drüstva v Trdkovi. Gda se že malo vküper spoznamo, võnagüçimo, naše goste pelamo na večerđo v velki šator, steri de gora postavljeni pri športnom igrišči v Slovenskoj vesi. Po večerji, v 8-oj võri avtobusi razvozijo goste po vasaj, naj se malo vred leko dejejo. Tej avtobusi je nazaj tü pripelajo na bal v Slovensko ves. Na vsakšom avtobusi te dva domanjiva çloveka sprvajala goste, te pazila na tau, gde se morajo avtobusi staviti ta pa nazaj, naj nišče ne ostane gora ali dola. Zatau so se z dobre vole vzeli Irenka Šterc, Eva Lazar, Vera Gašpar, Irena Barber, Laci Bajzek, Erži Šoš,

Magdalena Bartakovič pa Laci Brašič z Mosonmagyaróvara, sterim se že naprej lepau za(h)valimo. Goslarge iz Slovenije do že v 8. võri začnili igrati. Tau de prva prilika, ka mo Slovenci meli poletni (nyári) slovenski bal. Če je že leto, se bal tü ovak drži, kak v fašanki. Se pravi, bal de v velkom šatoru v Slovenskoj vesi. Vse pozvani gostje (meghívott vendég) šentja dobijo karto za bal. Drügo zvujašnjo lüstvo si leko küpi karto že naprej, leko pa tisti večer taum. Mesta, stole naprej ne rezerviramo, vsakši de leko ta pa s tistim sejčo, s kom de sto. Goslarge do igrali zadržanka do 3. võre. „Senički metro“ de pelo od Slovenske vesi do Gorenjoga Senika, menši varaški bus pa v Varaš pa v Števanovce.

Na drugi den, 26. augustua, vsakši leko svojo düšo očisti. V 10. võri bau sveta meša v domanjop pa v vogrskoj rejči v varaškoj katoličanskoj cerkvi. Mešo do služili nauvi senički gospaud Feri Merkli, vüjpamo, ka do njim pri meši leko na pomauç gospaud Lojze Kozar z Odranec. Pri meši de popejvo senički pevski zbor, na orgli de ji sprvajo kantor Ciril Kozar iz Martinja. Po meši de kulturni program v gledališči. Radi bi bili, če bi te den domanjio lüstvo tü vse več bilau na programaj, gvüšno, ka vsakšoma dobro spadne, če se leko sreča s svojimi indašnjimi znanci, padaši. Po programi mo goste pelali na obed v Slovensko ves. S tejm pridemo na konec našoga srečanja. Za tiste, steri eške leko ostanejo, Športno drüstvo Slovenska ves de melo srečanje futbolistov z naslovom Pokal Tromeja. Brsali do se futbolisti iz Kuzme, z Avstrije, Rábatüfuzesa pa iz Slovenske vesi.

K. Fodor

VABILO

Zveza Slovencev na Madžarskem in Državna slovenska samouprava

Vas vljudno vabita na

SREČANJE PORABSKIH SLOVENCEV,
ki bo 25. in 26. avgusta v Monoštru.

25. avgust 2001

- 12.00 Prihod v Slovenski dom v Monoštru (Gárdonyi u. 1.)
Sprejem v restavraciji Lipa
- 13.30 »Naše Porabje« - dialog o sedanosti in prihodnosti Porabja
- 15.00 Izlet na Tromejo
- 19.00 Večerja v pivniškem šotoru v Slovenski vesi
- 20.00 Veselica in pivniškem šotoru v Slovenski vesi
Igral bo ansambel »Slovenskogoriški kvintet« iz Slovenije

26. avgust 2001

- 10.00 Dvojezična maša v rimskokatoliški cerkvi v Monoštru
Sodeluje: MePZA. Pavel
- 11.30 Kulturni program v gledališki dvorani v Monoštru
Sodelujejo:
- FS G. Senik
- Harmonikar L. Korpič in ženski kvartet
- Lutkovna skupina OŠ G. Senik
- Ljudske pevke iz Števanovcev
- 13.00 Kosilo
- 15.00 Poslovitev in odhod

MEGHÍVÓ

**A Magyarországi Szlovének Szövetsége és az Országos Szlovén Önkormányzat sok szeretettel meghívja
A RÁBA-VIDÉKI SZLOVÉNEK TALÁLKOZÓJÁRA,
melyre 2001. augusztus 25-26-án kerül sor
Szentgotthárdon.**

2001. augusztus 25.

- 12.00 Vendégek fogadása a Szlovének Házában Szentgotthárdon (Gárdonyi út 1.)
Állófogadás a Lipa étteremben
- 13.30 „A mi Rába-vidékünk” – beszélgetés vidékünk jelenéről és jövőjéről
- 15.00 Kirándulás a Hármas határra
- 19.00 Vacsora Rábatótfaluban a sörátorban
- 20.00 Bál Rábatótfaluban a sörátorban
Zenél a szlovéniai „Slovenskogoriški kvintet” zenekar

2001. augusztus 26.

- 10.00 Kétnyelvű szentmise a szentgotthárdi római katolikus templomban
Közreműködik a felsőszőlőnői Pável Ágoston Vegyeskar
- 11.30 Kulturális műsor a szentgotthárdi Színházban
Fellépnek:
- felsőszőlőnői néptáncsoport
- Korpics László és az asszonykvartett
- felsőszőlőnői bábcsoport
- apátistvánfalvi asszonykórus
- 13.00 Ebéd
- 15.00 Hazautazás

Apatica Ana Lazar

Vüpanje je pau življenja

- Vi ste apatica, nuna v Pešti. Zakaj ste tistoga ipa vi ta gor v Pešt šli? Ze ste meli tau v glavej, ka vi apatica škete biti ali ste pa samo šli v Pešt pa ste tak brodili, ka tam že nika bau?

„Nej sploj tak, zato ka že ka k mala dekla bi rada bila sestra. Eden franciskanar vsikdar kaulivrat odo pa se je meni tau trnok vidlo. Sam ga te gnauk pitala, če taše tō geste, gde so dekle leko apatice. Te sam samo dvanajset lejt stara bila, pa tau sam vsikdar brodila, ka bi nikam rada ušla za apatico. Samo sam nej znala ka kama, depa dūhovnik Kūhar so mi dosta pomagali, uni so meni paut kazali, ka kama naj dem.“

- Kelko lejt ste stari bili, gda ste v Pešt prišli?

„Te sam devetnajset lejt stara bila, depa trbelo je eno leto čakati, ka v kolaušteri tak gé, ka enga-drugoga trbej spoznati. Te so name za edno leto nutvelji. Potistom sam dve leti bila v noviciati, tū včijo Boga moliti, ka trbej delati. Po dve leti, 1950. leta, sam obľubo dojdjala, depa samo tri mesece sam bila v kolaušteri. 19. juliša so nas tavō odpelali v eden lager, ka te je že Rakoši biu pa cerkev trno parganjo. Cerkvi so zaprli, šaulo so nam tō vkrajzveli. Te sam tri mejsce bila v lageri, potistom sam k ednoj držini prišla. Tū je eden pader biu. Zatou ka sam domau nej stejla titi, ka tū pri granici je fejs nevarno bilau, so sploj na tiste pazili, šteri so kakšni cerkveni lidgé bili. 1953. leta so te avoške (udba) prišli, pa so name v vauzo zaprli. Tri lejta sam dobila. Te gda je razprava (tárgyalás) bila, te so mi edno leto pistili.“

„Mi smo štiri sestere bile v vauzi, depa edno leto smo nika nej znale, ka z nami bau, samo so vsigdar gučali, ka nas gorobejsijo. Te so nas osaudili, pa s Pešta so nas v Kaločo odpelali. Tam smo mogli šivati pa sam tak dobro delala, včasik sam eške 150 procentov tō naredla, zato sam eden mejsce pa pau prva leko domau ušla.“

- Tam v vauzi so sestram kak djalí, leko ste zato Boga molili?

„A, tau enoga-drugoga leko pitaš, šteri v komunistarskaj cajta v vauzi biu. Drugim tō lagvo šlau, depa popove pa apatice so bola sigurno meli.“

- Vi ste Baugi dali vašo živ-

lenje, v velkoj nevoli ste nej brodili tak, ka Baug moj, za ka njaš, ka naj telko trpim?

„A, na tau sam nigdar nej brodila, samo mi je tau trno žmetno bilau, ka sam nika nej znala, ka se je zgodilo s tisto familijov, gde sam bila. Pa sam mislila, ka tō dosta trpijo. Bodjala sam se, ka te bau, če te pader, šteri sedem mlajšev emo pa je sam slůžo, brez dela ostane. S koga do te živali ali paleko ka nji že tō parganjajo. Na tau sam tō dosta brodila, ka doma stariške kelko morejo trpeti za mene volo. Tau je najuše bilau, ka sam ge za nikoga nika nej znala, drugi pa zame nej. Liki drugo! Tam sam bola Boga poznala, ka je paulek mene gé, kak zdaj, ka sam doma. Tam človek tak pozno, ka Baug geste pa se nej trbej bodjati, ka bau. Tam v vauzi je kmica bila, tau istina, ka nišo paut sam nej vidla, nej tanaprej pa nej tznak. Liki znala sam, ka če me je un es odpelo, tavō me tō odpela.“

Kak so moja stara mati vsikdar pravli: „vüpanje je pau življenja“. Pa tau je istina, ka vüpanje pa vōro ne smejno zgibiti.“

- Gde ste vi v lageri bili?

„V Egeri.“

- Kak ste vi k tistoma paderi prišli, un je vas vō z lagera odpelo?

„Un je na keden dvakrat tavō v kološter prišo, ka je betežne apatice odo cepit, zato ka so te že špitale zaprli. No, pa te so že fejs gučali, ka mo mogli kološter tanjati pa te so ga pitali, ka če un gder leko mesto spravi, kama bi apatice leko šle. Te je un doma tō pito. Žena je pa varnau noseča bila s sedmim detetom pa je fejs rada bila, ka edna apatica de ji pomagala. Tak je te name pader gorvezje pa mi je eške un civilski gvant prineso, ka sam ge nika nej mejla. Ta familija je name tak rada mejla, če bi ge tō njino dejte bila. Gda je pader domau iz dela prišo, so mlajši furt k njama leteli. Ge sam samo tam edna delavkinja bila pa sam ge nej pred njaga letejla pa te je že vsikdar pravno: „gde je mojo ausmo dejte?“ Te sam že ge tō vsikdar mogla titi pa un je name furt na čelo kušno. Gda sam pa že v vauzi bila, te so me tō prišli gledat. Preveč katoličanci so bili pa je tak pravno, ka prej na drugom svejti bi nej mir emo, če bi se z menov kaj zgodilo, un me je pa nej pogledno v vauzi. Gda so me vō iz vauze pistili, te sam pa tanazaj k taujoj familiji ušla. Gda je pa revolucija vōvdarila, te sam na črno taprek v Austrijo odišla.“

- Gda ste eške pri tistomi paderi delali, te so samo gnauk vnoči prišli avoške pa so vas taodpelali v vauzo?

„Zranka rano, v petoj vōri so cingali, te sam že znala, ka so pome prišli. Te mi je gospa pravla, ka dva sta prišla pa name škejo taodpelati pa me škejo vōspitavati. Te so me odpelali, depa ge sam tō nika nej znala, ka tau je zakoj gé.“

- Zato so vas v vauzo zaprli, ka ste nuna bili?

„A, sploj nej. Gnauk je eden moški prišo, ka apatice pa popove so te fejs parganjali, pa je na črno taprek spravlo v Austrijo. Te moški je že preveč dosta lūdi taprek spravlo pa so njaga trnok skrb meli. Po pauti so njaga zgrabili pa v žepki so ma najšli pravice z našimi imeni. Dvej sestere so pri ednoj drugoj držini bile, tiste so vnoči v ednoj odpelali, name pa zrankma v petoj

Papiri pripovedjajo

Dūhovnik strajko

Prvoga majuša 1896 je v cerkvi na Gorenjom Siniki gospaud plebanoš po predgi tak pravno, ka dočas, ka lūstvo kireč dvoriške pri farofi nut ne zgradi, šečo ne naredi, de un v nedelo samo zrankma v šestoj vōri mešo držo. Ta meša je bila v kedni, zato je tau malo lūdi čulo. Drugo nedelo, 3. majuša, kesne meše nej bilau, plebanuš Ivan Perša je tak naredo, kak je obečo. Mešo je samo zrankma v šestoj vōri držo, po tistom pa od domi tō odišo. Lūstvo je mešo pa bučo v krčmej melo. Tisto nedelo so držali tistoga ipa bučo na Gorenjom Siniki, ka so staro cerkev 3. majuša posvečevali. Te den je vsikšo leto dosta lūdi prišlo na Gorenji Sinik na bučo.

Gorenjisenčarge so čemerni gratali, pa so pismo pisali pušpeki. Če gospaud plebanoš nedo meše držali, uni prejk v drugo vōro staupijo, aj pa nedo več vōrvali. Taužili so se pušpeki, ka gospaud Perša so lansko leto z žandari silili lūstvo, ka bi v farofi lejve zidali. Pavri pa so svoje delo na njivaj nej mogli obrediti. Pismo je podpisoval Ištvan Sukič biraup pa 53 lūdi.

Gospaud pušpek so ošpōroša (Ham Károly) iz Svetoga Martina pri Rabi poslali na Gorenji Sinik, aj dūhovnika pa lūstvo vōzmiri. Gospaud Perša in 13 lūdi je bilau navzoči. Gospaud Perša je obľubo, ka takše se več ne zgodi, nedo več nikdar „strajkali“. Lūstvo je odpistilo dūhovniki, pa so si v rokē segnili. V madžarščini napisani zapisnik (jegyzökönyv) so lūstvi „v maternom geziku razstomačili“.

Gospaud ošpōrōš so privatno pismo tō pisali pušpeki: „Perša se je vōzmirō s svoji sovražnikom, s krčmarošom Ladanyijem tō. Po dñlejši smo odišli k Ladanyini na pivo. Perša ma takšo manjō, ka bi samo šečo redo. Za vsikšo stvar, živino pri rami bi ejkstra gračenek emo s šečo. Dobro naturo mate vi v Sombotelí, ge bi toga možaka („az Ipsét“) vōzocomaro iz sombotelske pušpekije. Istina, ka so se vōzmirili, depa zatok vi samo psüvajte toga Peršo, ka Slovencom ne moremo zavüpati.“

Marija Kozar

vōri. Ge sam eške telko leko gospaj pravla, ka gde najdejo tisto pismo, ka sam go napisala, zato ka zrankma v šestoj vōri bi ge že mogla titi. Gospa je tak mislila, ka je tau nej nevarno, depa tau je velki grej biu te. Tak sam mislila, ka telko lūdi že taprek granice odišlo, zaka bi se nam nej posrečilo.“

- Tistoj familiji ste vi vse dojspisali, ka pride po vas eden moški pa de vas na črno taprek v Austrijo pelo?

„Ja, vse sam dojspisala, ka nas v Austriji prednja apatica čaka, pa eden po nas pride. Vej gda tapridem, se zglasim. Depa se je nej trbōlo glasiti, ka so tak znali, gde sam ge.“

- Ka se je s tistim zgodilo, šteri je vas taprek sto spraviti v Austrijo?

„Tistoga so na smrt osaudili.“

- Apatice pa popove so tō na smrt osaudili?

„Dosta, z našoga reda nej, liki tistoga ipa so dosta na smrt osaudili.“

- Zaka so nej steli, naj popove ge pa apatice baudejo?

„Tau so gučali, ka tau je eden opium gé pa lidi samo nauro naredijo. Mladina pa vsakši tak mogo delati, kak so komunistarge dirigirali. Vōro so steli dojspraviti, depa nam se je tau nika nej štelō, mi smo molili pa smo od Boga pomauč prosili. Edno apatico ne vejm, štera bi svojo vōro odpovedala samo zato, ka se je bodjala. Vsi smo čutili, ka je Sveti oča z nami pa bau cajt, gda de nam baukše šlau.“

Monika Dravec

OD SLOVENIJE...

Osnutek sporazuma o meji med Slovenijo in Hrvaško

Odbor državnega zbora za zunanjo politiko je potrdil predlog sporazuma o meji med Slovenijo in Hrvaško in s tem predsedniku vlade omogočil njegov podpis. Odbor hrvaškega sabora za zunanjo politiko sporazuma še ni potrdil, po prepričanju hrvaškega premiera Ivice Račana pa naj bi se to zgodilo konec avgusta.

Predlog sporazuma je javnosti najprej predstavila hrvaška stran, nato pa se je za enak korak odločila tudi Slovenija. Meja na morju se začne v središču izliva reke Dragonje v Piranski zaliv, v točki, ki je približno 270 metrov oddaljena od savudrijske obale. Slovenija dobi nekaj več kot 80 odstotkov Piranskega zaliva, Hrvaška pa nekaj manj kot 20 odstotkov.

Meja na kopnem, ki jo ugotavljajo sporazum, izhaja iz stanja na dan 25. junija 1991. Določitev te 670 kilometrov dolge meje je rezultat usklajevanja med državama. Strani sta se dogovorili, da razlik, manjših od 50 metrov, v naravi ne bosta ugotavljali. Razlik, večjih od 50 metrov, pa je bilo 53; od tega je bilo 33 usklajenih na ravni strokovnjakov, od 20 odprtih vprašanj pa so bile največje razlike v Prekmurju, v Sekuličih pod Gorjanci, v Snežniških gozdovih in pri Dragonji. Tu sta strani izmenjali od 600 do 700 hektarjev površin.

Uspešen nastop slovenskih gasilcev na olimpijskih igrah

Slovenske gasilke in gasilci so na 12. olimpijskih igrah v gasilsko-športnih disciplinah, ki so v finski mestu Kuopio potekale od 22. julija in se bodo s slovesno razglasitvijo rezultatov končale danes popoldne, dosegli zelo dobre rezultate, saj so postali prvaki v kar treh disciplinah, osvojili pa so tudi dve tretji mesti. Po številu prvih mest v ekipnih nastopih so tako postali najuspešnejši udeleženci iger, uspeh pa so dopolnili tudi mladinci, saj so mladinke gasilkega društva Dobrna zasedle drugo, mladinci GD Gomilsko pa tretje mesto.

Med članicami do 30 let so olimpijske prvakinje postale pripadnice GD Hajdoše, med članicami nad 30 let GD Škofja vas in med člani nad 30 let pripadniki GD Šmartno na Pohorju. Na olimpijskih igrah je nastopilo 2600 gasilcev iz 27 držav.

Srejša je bila, gda sam se kaulak po Andovcaj, Števanovcaj pa Verici vozo z avtomom za volo članka, ka je še falijo za časopis Porabje. Vrauče je bilau, najraj bi v ednoj zemenici sejdo. Silo sam emo, dapa nika nauvo-ga, nika interesantnoga sam nej vido po vasaj. »Tü se nika ne godi!« si mislim. Tisti zranjak sam v edni novinaj što od romanja. Tau je edna mala ves, stero več gezero lüdi gorapoišče, ka se je prej tam Marija skazala. »Kak dobro bi bilau,« sam pravo urednici, »če bi se pri nas v Andovcaj tü skazala Marija. Včasini bi bijo turizem pa bi se ves tü vözozidala. Baug bi nam telko dun leko pomago!«

Z autonom stanem pod edno drevjov, naj se malo razladim. Te vidim, ka edna ženska vcujnaslanjana k stebli stoji pa poslušä, kak zvaun deja. Roke ma vküpdjano, kak če bi Boga molila. Najprvin sam nej mislo, ka moli, ka sam go nej tak pozno, ka bi tak sveta bila, kak šagau majo prajti. Dapa gda sam skrajaj staupo k njej pa sam se poklono, ona pa nika nej prajla, te sam že vedo, ka rejsan moli. Kak je zvaun tak njau, ona tü tak njala molitev.

• *Ka delate?* - je pitam, kak če bi nej vedo, ka so Boga molili.

»Molila sam.«

• *Vsikši mau molite, gda zvaun deja?*

»Eden keden že vsikši mau.«

• *Kak tau, ka eden keden?*

»Samo. Nej vseeno tebi, ka zaka. Ka spitavaš telko?«

• *Zato, ka je špajсно. Ka se je zgaidilo z vami?* - je pitam. Mislo sam, ka so betežni gratali ali majo kakšno drugo nevalo. Ka tašoga reda ešče tisti molijo pa pro-

»Vskäši bi se iz mene sme-jau, nej bi mi vörvali,« pravi-jo pa samo gledajo dola na zemlrau.

• *Zaka bi vam nej vörvali?*

»Zato, ka bi dja tü nej vör-ovala, če bi meni stoj tau ta-pravo.«

• *Dja mo vam vörvo, - pra-vim, meni leko tapujejte.*

»Če tebi tapujejm, te de že vsakši vedo, tau pa neškem, ka bi se iz mene norca delali. Ta prajti bi pa zato mogla, naj vsakši vej, ka sam čüla pa vidla,« pravi sama sebi.

• *Meni tapujejte, dja pa tapujejm drugim, dapa nikoma nemo gučo, od koga sam čüjo.*

»Tau ti neš mogo v sebi zdržati. Spitavali do te, ti pa tapujejš...«

• *Zaka? Na telki se bojite, ka zvejo?*

»Na telki.«

• *Če se presegam na vse, ka je meni sveto, ka ne pu-vejm ta, ka sam od vas čüjo, te tapujejte?*

»Te tapujejm.«

Marija se je

Breza, pri steroj je prej Marija stala

RADIO MONOŠTER UKV (FM) 106,6 MHz

Od pondejlka do sobote
od 16. do 17. vöre, v nedelo
od 12. do 14. vöre.

sijo Boga, naj jim pomaga, steri so do tistoga mau nej vörvali.

»Nej, nika nej.« pravi-jo, dapa dja sam vido, ka tau nej istino. Oni so tü vidli na meni, ka njim ne vörvam, ka pravi-jo:

»Ta bi pravla, samo ne smejm,« so prajli pa so tašo velko sapo vzeli, kak če bi cejle brige, ka so na svejti, njine pleče tejžile.

Potejm sam se mogo pre-segati še na svojo življenje tö, ka ne ovadim, sto mi je tau gučo. Tak so te začnili pripovedjati.

»Nedela je bila, gda se je tau zgaidilo. V šestoj vöri zazran-ka. S korblacom v rokej sam üšla proti gauštja, lišiči-ce sam stejla brati, če bi ma-lo najšla k obedi. Ranč sam prejk edne vejke staupila, gda nekak tau pravi: »Baug vsakšoga rad ma, on ne dela

skazala?

razliko, kak vi med seboj. Molite, ka nikdar nej kesno vörvati." Taši lejpi glas sam še nikdar nej čüla, kak je tisti bio. Znak sam se obrnaua pa te sam vidla, ka pod brezov nekaj stoji. Te sam ešče nej vejdlä, ka se mi je Marija

mi je samo tau na pamati ojdlo, zaka se je tau z menov zgaudio. Djeste od menä bola čadnejšo pa bola bogäboječo lüstvo.«

• *V kakšnom geziki je Marija gučala? V slovenskem*

Takše rauže je Marija v rokej držala

skazala. V rokej edno tašo raužo držala, ka na tistom ogradi raste, gde se je skazala. V bejлом gvanti je bila. Samo roke pa obraz ji je leko vido. Name je gledala. Meni je iz rok korblac vöspadno. Samo sam stala, edno rejč sam nej mogla prajti. Pa te gnauk samo taminaula. Dapa tam kaulakvrät je vse tak dišalo, kak če bi vse puno rauž bilau. Tak za deset minutov sam korblac vzela pa sam nazaj dumau üšla. Cejli den sam samo ojdla gora pa dola pa sam zmišlavalä. Furt

ali v vogrskom?

»Vidiš, na tejm sam si dja že tū dosta brodila. Razmejlä sam vse, pa itak ne vejim, ka v kakšnom geziki je gučala. Leko, ka do me za nauroga držälä, dapa ne vejim.«

• *Doma ste tau koma taprajli?*

»Nej, nikoma nej.«

• *Kak tau, ka ste meni zato taprajli?*

Štefan Tóth (1955 – 2001)

»Vsak hip moramo postajati sveti, saj ne vemo, kaj pride kasneje. Sedaj, to uro, se moramo posvečevati, ker ne vemo, če bo večer še naš.«

(sv. Maksimilijan Kolbe)

V četrtek zvečer je v Sakalovcih še opravil mašo, v petek zjutraj ga ni bilo več med nami. Bil je 27. julij.

Štefan Tóth se je rodil 22. septembra leta 1955 na Gornjem Seniku. Po končani osnovni šoli v domači vasi je med letoma 1970–1974 obiskoval benediktinsko srednjo šolo v Pannonhalmi. Po maturi je odslužil vojaški rok in se potem vpisal na Visoko bogoslovno šolo v Györu. V župnika so ga posvetili leta 1981, ko je prevzel tudi števanovsko župnijo (Števanovci, Verica-Ritkarovci, Andovci, Sakalovci).

Od ustanovitve je bil član predsedstva Zveze Slovencev na Madžarskem.

27. julija ga je v domačem župnišču doletela nepričakovana in tragična smrt. Ohranimo ga v blagem spominu.

»Tak mislim, ka lüstvo zato mora tau vedeti, dapa tau neškem, ka bi od mene zvedli, ka se je tau z menov zgaudio.«

• *Samo gnauk se vam je Marija skazala?*

»Nej, dvakrat. Odrügam za tri dni. Pa ranč tam. Te je več nika nej prajla. Samo gledala name s tistim lejnim obrazom pa so ji skonez dola po obrazu tekle. Za pau minuta, tam pred mojimi očami, kak megla, gnauk samo taminaula.«

• *Ka mislite, zaka se je skazala?*

»Dja tak mislim, ka rejsan je tak, ka lüstvo spoj ne vörva. Ne dojda vsakšo nedelo v cerkvi edno vöro pri meši biti, če med kednau pa cejkal ovak živemo.«

• *Gde je ta breza, gde se je vam Marija skazala?*

»Tuj, nej dalač. Pozabila sam ti taprajti, ka tam pri brezi, gde se je skazala, tam kaulakvrät so – kak eden velki talejr – rauže vözrasle. Taše, stere so tam nikdar nej rasle.«

• *Leko bi tau dolavzejo?*

»Leko, dapa tak, naj se ne vidi, gde je, ka te do že zame tō znali.«

Gda vcuj stauvim k brezi, te vidim, ka rejsan kaulak breze so rauže vözrasle. Sprvuga sam nej trno dau valati, ka so mi gučali, dapa tam pod brezov sam samo stau pa gledö pa sam vedo, ka se je tau rejsan zgaudio.

Besedilo in posnetka:

K. Holec

... DO MADŽARSKE

Dolgoročni načrt za razvijanje zdraviliškega turizma

Na zasedanju vlade 31. julija v Hajdúszoboszló je le-ta sprejela 10-letni načrt za razvijanje zdraviliškega turizma. V tej panogi je trenutno zaposlenih kakšnih 40-50 tisoč ljudi, po načrtih vlade naj bi se v nekaj letih njihovo število podvojilo. V ta namen bo vlada fundaciji za razvijanje termalnega in zdraviliškega turizma v okviru t. i. načrta Széchenyi zagotovila dodatnih deset milijard forintov.

Obnovili Trg Herojev v Budimpešti

Popolna rekonstrukcija enega najlepših trgov v Budimpešti, ki se je začela l. 1955, se bo končala do 20. avgusta, zaključka milenijskega prazničnega leta. V tem času so obnovili tudi spomenik, ki so ga postavili leta 1896 po načrtih arhitekta, kiparja Györgya Zale, ki je bil rojen v Lendavi.

Pepsi otok

Od 1. do 8. avgusta se odvijajo programi na enem največjih mladinskih srečanj v Budimpešti. Prizorišče je otok nekdanje ladjedelnice, kjer je skupna površina odrov 30 tisoč, skupna površina prireditvenih šotorov pa 25 tisoč m². V enem tednu bo približno tisoč raznih programov, na katerih bo nastopilo kakih 400 ansamblov. Prireditelji računajo na kakih 350 tisoč gledalcev, udeležencev.

Prireditve

• 5. avgusta je pihalna godba iz Monoštra nastopila v Veliki Polani. V programu so sodelovale tudi monoštrske mažoretke.

• V okviru občinskega praznika Občine Gornji Petrovci bodo nastopile števanovske ljudske pevke. Prireditev bo 18. avgusta v Stanjevcih.

• Od 19. do 25. avgusta bo potekala na Verici 31. likovna kolonija mladih, na kateri bo sodelovalo 26 učencev iz Slovenije, Italije in Avstrije ter Porabja.

Naš Varaš, naše Porabje

Porabske vasnice so nej daleč od Varaša, Monoštra. Dosta Slovincov se je v Varaš znosilo zatok. Zakoj so tam njali svoje vasnice, vsi znamo. Kelko Slovincov žive v našom Varaši, točno (pontosan) po mojem nišče ne vej. Računajo, računali smo pred nistarnimi lejtami, ka prej tak pajlaf 500 dūš. Po mojem ji je več. Če človek odi po varaški ulicaj pa je tak malo spoznani, buma v vsakšoj ulici se najdejo Slovenci. Če se tū ali tam nut sprošiš v njigve hiše, stanovanja, buma moraš ugotoviti, ka so pravi varašanci gratali.

Nej dugo sam gor poiskala držino Mešič-Šulič. Mlada vertinja je iz Ritkarovec, vert pa iz Števanovec, mata ednoga sina, steri se je že tūj v Varaši narauo.

• Gyuri pa Agi, gda sta se vūva es v Varaš znosila? Kak je ednomi Slovenci tūj žive-ti? Čūtili ste kaj – pozitivno ali negativno – poleg toga, ka sta Slovinci?

»1977. leta sva se oženila,« pravi Agi, »sva živila v Ritkarovci pri moji starišaj. Službo sva pa tūj v Varaši mela. Daleč je bilau nut ojditi, etak sva pa kúpila stanovanje pa sva se 1980. leta v Varaš znosila. Za toga volo, ka sam Slo-

vinc, sam samo prednost (elóny) čūtila. Vō sam se navčila za bautošico tū, etak sam pa vodila dugo lejt eden butik, tak ka sam tam ge dosta-dosta kúpcev mejla iz Slovenije, zatok ka sam gučala z njimi slovenski. Dosta šegau mam ojditi po svejti tū. Če smo ojdli po Sloveniji ali po

Hrvaškom pa če v Srbiji, smo se vsepovsedik z našov rečjov gor najšli, naleki prišli es pa ta. Samo človek mora se vzeti za tau, da naj guči. Tūj v Varaši nas tū pošūtejejo. Ka je najlepše za nas, leko domau odimo k starišom v Porabje. «

»Tūj v Varaši, tak čūtim, ka človeka tak cenijo kakši delavec, kakši človek je, pa nej tak, kakšne narodnosti je,« pravi Gyuri. »Sam svojo peldo vzemem. Že več kak 10 lejt delam v Opli, tam sam delovodja. Tau sam nej naleki dosegno, mogo sam se dosta včiti. Na gnes

»maštrije«. Tau je gnesden potrebno? «

»Potrebno je,« pravi Gyuri. »Ge sam tekstilno srednjo šaulo končo, delo sam v židanoj fabriki. Agi je pa tkalka vōnavčena. Po spremembi sistema smo se navčili nauve maštrije, si poiskali drugo delo ranč tak kak sin Žolt tū. On je vōnavčni tišlar pa kújar. Zdjaj kúje. «

»Pa kak cajti dejo naprej, leko ka mo se eške itak nika mogli včiti,« pravi Agi. »Gnes je tak, ka je edno delo nej gvūšno. Če škeš preživeti, se moraš za vse vzeti. «

• Iz vaši rečaj, vadlūvanj sam tak vōvzela, ka sta svoj rojstni kraj nej pozabili pa jezik tū nej.

Agi: »Ge sam rada bila doma v Ritkarovcaj. Gda sam mlada bila, sam nej mejla padaškinjo, moja padaškinja je bila moja mati. Na svejti vse sam si leko z njauv zgučala pa je tau tak gnes tū. «

Gyuri: »Že sam povedo, ka ge tū rad odim domau k starišom. Rad bi bio, če bi vi spisali tau tū, ka se naša mala držina zavali svojim starišom za vse, za lūbezen, za dosti trūdov pa brig, ka so za nas v svojom življenj naredli. Kak bi leko srečen pa veseli bio, če bi brez toga mogo živet, ka nam sta

vzemem biciklin pa hajde domau. «

• Kak smo si etak pripovedjali, je vōprišlo, ka vsi v držini ste vōnavčeni za dveje

rišje znamenūjejo. Ne morem drugo želeti, samo tau, da nji Baug eške dugo-dugo med nami zdrži. «

• Po tejm, toga pa mislim, je nej potrebno pitati vaje, če ste zadovoljni s svojim življenjom.

Agi: »Nej bi pravični bili, če bi tak prajli, ka smo nej zadovolni. Samo ka je človek zatok človek, ka napona naprej gleda. Zdjaj mi že gledamo na sina, na njegvo življenje. Mi bi ma radi pomagali, tak kak smo tau vidli od svoji starišov. Etak se življenjsko „kolau“ obrača pa tau kolau mi moramo obračati. «

Gyuri: »Človek je včasim čūden. Gda si opravo „velko“ delo, gda si kaj dosegno, te si s sploj draunim delom nej zadovolen. Z malimi delami se spravlaš pa čemeriš pa se mantraš. Vse je relativno. Gda sam v toploj sobi bojne begunce gledo, steri so zgibili vse svoje, sam ge bio najbolje bogati pa srečen. Drgauč pa – kak sam že pravo – te mala dela me mautijo. Tau je že tak. Če pa zatok lūbezen pa poštenje poznaš, čūtiš, je nej navola. «

I. Barber

Znaurijo te, pokradnejo te, pazi se!

Pa bi leko eške vcuj spisala, ka bujejo te, samo ka vas neškem že na začetki postaršūvati. Pa se je gnesden prej vrejndno bole paziti, kak se zbojati.

Lūdje smo čūdni včasim. Štemo novine, poslušamo radio, gledamo televizijo pa različne novice zvejmo. Če, povejmo, se je der zemla trausila, dosta vse zaničala, je strašno. Pa te človek najoprvin ka misli od toga? Tau, ka takšo se pri nas ne zgodi. Ali si tau tū misli tūj pa tam, ka je leko tau ranč vse nej tak.

Svejt se obrača, lūdje tū pa te buma „pri nas“ se že tū vse leko zgodi. Nej dugo so mi vlastje kumas stanili, gda sam

čūla, ka so v Števanovci pošto vōporobili. Človek strašno šanaliva, ka se takšo leko zgodi, pa tiste tū šanalivam, steri – kak nezužni – trpijo.

Zakoj sam „pero“ v roke vzela? Sama sam tū nika takšega doživela, ka so me steli znoriti, nut napelati. Doma sam bila, telefon cinga, ka je pri meni nej nauvo, dosta telefonov dobim. Gor vzemam telefon pa edna ženska, sploj prijazna (barátságos), sploj na fanjsko me pita, če sam ge tau pa tisto, ka se moje ime tiče. Sam pravla, ka ja, pa sam včasim najgera bila, sto je pa te na drugoj strani linije. Ona pa začne nikšo firmo (cég) gučati, pravi, ka ta firma ma

eden sklad za betežno deco pa vkúpberajo pejnaze za té cilj. Sto name pozna, zna, ka trno rada mam deco pa tau žmetno trpim, če je deca betežna. Etak sam se pa včasim podala pa sam edno ranč nej malo šumo ponūdila taumi „skladi“ (alápítványnak). Ženska, stera mi je telefonirala, je sploj rada bila, je lepo zavallila mojo dobročinenje pa je povedla, ka nej dugo do oni meli v Somboteli eden djilejš, kama name tū pozovejo pa te ge tam za tau velko čest dobim. Ge sam pa prosila, naj mi pošlejo ček (položnico) pa te plačam, ka sam obečala. Tau sam tū prajla, ka leko ka počasi eške kaj leko dam ali druge nagučim, naj mi pošlejo več čekov.

No, nej mi trbelo dugo čakati, poštaš me po celjoj vesi naganja, ka prej pismo mam pa go moram „vōrejšiti“. Ge gledam tau pismo pa buma sam spoznala atrejt. V pismi je pa nikši ček nej bio, liki pismo so poslali po povzetju pa bi za pismo eške gnauk telko mogla plačati, kak sam obečala. Te se mi je nika „razvedrilo“ pa sam pismo poslala tanazaj brez toga, ka bi kaj plačala.

Moja ženska je pa – tak se vidi – strašno lačna pa nesremna bila zatok, ka me je na drugi den pozvala po telefoni pa me je naprej gemala, zakoj sam nej vōplačala šumo, ka so mi poslali. Pa te sam ge tū „na pete“ stanila pa sam ji povedla: 1. Ge sam nej telko

obečala, kak so mi vōposlali, 2. Ge sam ček prosila, 3. Če mi ček pošlejo, se pošteno obnašajo, dobijo pejnaze. Etak, pa šlus. Eden filer nej. Moja ženska pa zdaj že samo na polonja tak prijazna, obeča, ka ček pride. Ge ga od tistoga mau čakam. Tisto prvo pismo je za dva dni tū bilau, kak sva gučale po telefoni, moje čeke že tretji mejsced nin nejga.

Pa te vam samo telko povejm, ka se ne pūstite znauriti. Za tau pa, ka gnesden s takšega obogatijo eni, ka se špilajo z najvejšo vrednostjov, z decinim zdravjom, človek ne najde reči.

I. Barber

Poletno jezikovno izpopolnjevanje v Soboti

OTROŠKI

KOTIČEK

Končno sem končal osemletko. (Vem, da se tega od mene bolj veseli učiteljski zbor Osnovne šole Jožefa Košiča na Gornjem Seniku, kajti nisem bil prav priden in miren učenec, prej živahen, trmast, nagajiv... - vseeno je bilo zame lepo tudi na osnovni šoli.)

26. junija sem se vpisal na Srednjo strokovno šolo Bela III. v Monštru z namenom, da se bom v naslednjih štiri letih učil za mizarja. Pri vpisu smo se morali odločiti, kateri tuji jezik se bomo učili. Med naštetimi je pisalo med drugim tudi narodnostni slovenski jezik. Podčrtal sem ga, saj živim na Gornjem Seniku, poleg državne meje Slovenije in mislim, da mi pozneje tudi kot mizarju, morda poslovnežu, pride prav znanje slovensčine.

Čez nekaj dni sva z bratom dobila pismo od moje nove šole, v katerem so naju vabili na tabor v Slovenijo, v Mursko Sobotu. Naslov tabora je bil: Jezikovni trening v živem jezikovnem okolju. V programu je pisalo: dopoldne jezikovne ure. Hm, hm!? Kaj naj počnem? Učiti se med počitnicami? Nekaj časa sem premišljeval, potem vrnil pismo z odgovorom, da se tabora udeležim.

9. julija zjutraj smo pri strokovni šoli vstopili v avtobus, ki nas je peljal v Mursko Sobotu, v Dijaški dom na Tomšičevi ulici. Učenci in bodoči učenci strokovne šole iz porabskih vasi, gospod ravnatelj ter profesorica slovenskega jezika. Že med potjo je bilo veselo. Okrog pol desetih smo se namestili v prijetnih sobah Dijaškega doma.

Do kosila smo se pogovarjali, profesorica

nas je opozorila, na kaj moramo paziti in podobno. Po kosilu smo se napotili v mesto, se spoznavali z uradnim središčem Pomurja. Pogledali smo najbolj znane

zgradbe v Murski Soboti, cerkev svetega Nikolaja, grad s štirioglatimi stolpi, park, spomenik, se sprehajali po cestah, prebirali napise. Ker je začelo deževati, smo se vsedli v kavarno Zvezda, popili sok in čakali, naj se zvedri. Potem smo še šli v trgovine, veleblagovnice, ker so učenci, ki bodo trgovci, dobili nalogo, ki so jo lahko rešili samo med kupovanjem. Zvečer smo se igrali na igrišču poleg doma, ter se veliko pogovarjali.

Naslednji dan mi je bil najbolj všeč. Šli smo se kopat v Banovce poleg Veržeja, kjer smo našli pestro izbiro »užitkov«. Veliko prostora za sončenje, bazene s hladno vodo, s toplo vodo, podvodne masaže, tobogane, drsalnice - zelo smo uživali. Naslednje dni smo še obiskali nekaj podjetij. Izmed teh je zame bilo najbolj zanimivo v Roto, d. o. o. Splošno rečeno, tabor je bil zanimiv, lep. Rad bi šel še tudi naslednjič.

**Attila Koleč
Gornji Senik**

Ge živim na Gorenjem Seniku. Moja mama pa stara mati so z menov vsigdar gučale slovenski, tak ka gda

sam se nutspisala v varaško šaulo, tam sam se tō začnila včtiti slovenski gezik. Vsakšo leto se leko nikam pelam v Slovenijo, tau se meni trnok vidi. Leranca me vsigdar

povali, ka lepo gučim naš domači gezik pa lepo znam odgovarjati na tisto, ka me pitajo. Knjižne reči se tō flajšno včim. Zato je bilau dobro, ka sam letos tō leko šla v Mursko Sobotu. Vsakšoga sam poznala, z naše vesi so bile eške dveje dekle, lldika Glavanovič pa Anamarija Balog pa dva pojba, Tamaš pa Attila Koleč, druge pa s šaulo poznam.

V pondejlek zrankoma smo se odpelali, v devetoj smo že prejkstopili granjco. V Soboti smo spali v dijaškem daumi. Pogledali smo cejli varaš, soboške baute pa eške senje tō. Ojdlj smo se kaupat v Banovce, tam je najbukše bilau. Istina, ka smo dosta ojdlj pejškji, dapa ge sam tomi včujvčena. Vidli smo, kak delajo dosta lejpoja iz plastike v eni fabriki, v

drugoja pa vse kaj takšoga, ka nigdar ne zridjavji: velke posaude, bečke, ograje v lejpe rame, pa vse kaj, ka lepou kaže na omaraj. V tej fabriki kaj so nas nej samok kaulek pelali, liki eške piti pa pico so tō ponujali nam.

Te smo bili eške v ednoj fabriki, gde pa z velkoga žaleza bagere delajo pa je dojpo-far-bajo, vkup spakivajo pa pelajo na Nemško. Spoznali smo slovenske mlajše, s šterimi smo se dosta špilali večer. Na dvorišču smo se brsali, špilali košarko, znautra pa kartali pa pripovejali. Skor smo nej steli domau titi. Vūpam, ka kleti mo pa šli

v tabor.

**Magdolna Krajcar
Gornji Senik**

Na Srednji strokovni šoli Bela III. v Monštru se nas je letos dvanajst učencev učilo slovenski jezik. Ker pa imamo tedensko samo tri ure, sta si gospod ravnatelj in profesorica slovensčine izmislila, da bomo pouk nadaljevali poleti v Sloveniji. Zadnji dan šolskega leta smo že vedeli, da nam načrtovani program finančno omogoči Sklad za narodne in etnične manjšine na Madžarskem, Slovenska manjšinska samouprava in Zveza Slovencev na Madžarskem. Mislili smo, da bodo prišli vsi učenci, ki so slovenskega porekla in nekateri izmed njih bi radi naredili tudi jezikovni izpit iz slovensčine.

Lahko jim je žal, da so ostali doma.

Pester program nas je čakal v Murski Soboti. Bil je zanimiv in koristen. Med drugim smo obiskali več vrst trgovin, ker mi, ki se učimo za trgovke in trgovce, bomo imeli zaključne izpite tudi iz slovensčine na temo trgovstva. Zato smo v trgovinah opazovali delo prodajalcev, pregledali ponudbo, napisali raznih artiklov, sestavine in podobno, saj to je za nas zelo pomembno.

Tudi za zabavo smo imeli dovolj časa. V Dijaškem domu, kjer smo prenočevali, smo se sprijateljili s slovenskimi otroki, po večerih smo se z njimi igrali, se pogovarjali. V Sloveniji smo skupaj preživeli lepe dni.

**Evelin Časar
Andovci**

**Elizabeta Domiter
Sakalovci**

**Adina Supper
Števanovci**

Organizatorji jezikovnega izpopolnjevanja se zahvaljujemo pokroviteljem, da smo lahko uresničili program »Jezikovni trening v živem jezikovnem okolju.«

Iskrena hvala: Skladu za narodne in etnične manjšine na Madžarskem, Državni slovenski manjšinski samoupravi, Slovenski samoupravi Slovenska ves-Monošter, Zvezi Slovencev na Madžarskem in Kodak-foto Banko.

KAUT

MLAŠEČI

Foto: K. Holec

POLETNI SLOVENSKI BAL

**25. avgusta v Slovenski vesi
v pivniškem šotoru.
Vstopnice se dobijo v predprodaji
od 13. avgusta na Slovenski zvezi
v Monoštru.
Vstopnina: 500 Ft**

29. julija so Andovčani – kot vsako leto – organizirali nogometni turnir z naslovom „Pokal Andovčanov“. Na srečanje se je prijavilo 7 ekip. Kljub veliki vročini so se fantje „herojsko“ borili za pokal, ki je na koncu šel v Kradanovce/Kondorfa.

Kisli krumplinge

8 krumplinov, 3 žlice mele, 2 žlici žirá, 1 lük, lombrovo listke, eci, rdeči prpeu, fejfer, sau, liter vode

V ednoj vekšoj laboški frigaš neredimo, v štero zosekani lük vržemo. Malo sprazimo in z vodauv gorvlegemo. Krumpline na drauvni razrežemo in čudejemo. Z vodauv gorvlegemo i nutdejemo eške sau, fejfer, lombrovo listke. Da se skuja, dobro zgraužamo ali vküppotežimo, aj krumplinge nedo cejli. K pečenomi mesej ponüdimo in meseni saftom polegemo.

Dober tek vam želi: Hilda Čabai

**Berite PORABJE!
Vaš in naš časopis**

Porabje

**ČASOPIS
SLOVENCEV NA
MADŽARSKEM**

Izhaja vsak drugi četrtek
Glavna in odgovorna urednica
Marijana Sukić

Naslov uredništva:
H-9970 Monošter,
Gárdonyi G. ul. 1,
p.p. 77,
tel.: 94/380-767
e-mail:
porabje@mail.dataneth.hu
ISSN 1218-7062.

Tisk:
SOLIDARNOST D.D.
Arhitekta Novaka 4
9000 Murska Sobota
Slovenija

Časopis izhaja z denarno pomočjo Urada RS za Slovence v zamejstvu in po svetu ter Javnega sklada za narodne in etnične manjšine na Madžarskem.